

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 5C/279/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2314204745
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Šefčíková
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2017:2314204745.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta pred sudcom JUDr. Táňou Šefčíkovou, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, zast.: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36 613 843, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanému 1/: C. C., N.. XX.X.XXXX, A. V. XXXX/XX, B. a žalovanému 2/: V. C., N.. XX.X.XXXX, A. V.Á. XXXX/XX, B., zast.: JUDr. Ivan Rendek, so sídlom Šafárikova 1522, Galanta, o zaplatenie 7.856,19 Eur s prísl., taktó

rozhodol:

- I. Súd konanie v časti 1.545,48 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 345,17 EUR a 8,75% ročne zo sumy 1.545,48 EUR od 26.03.2013 do zaplatenia, zastavuje.
- II. Súd žalobu v ostatnej časti zamietá.
- III. Žalovaný 1/ nemá právo na náhradu trov konania.
- IV. Žalovaný 2/ má právo na náhradu trov konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobca žalobou uplatnil nárok z titulu pohľadávky postúpenej spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s. na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 13.12.2012 s odkazom na § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka. Postupca a žalovaný 1/ uzatvorili dňa 29.3.2005 Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, ktorej súčasťou boli Všeobecné obchodné podmienky („VOP“). Žalovaný 2/ prevzal ručiteľský záväzok. Žalobca má za to, že zmluva sa spravuje § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Tiež má za to, že zmluva o úvere spĺňa všetky náležitosti zákona č. 258/2001 Z.z. Na základe uvedenej zmluvy postupca poskytol žalovanému 1/ úver vo výške 9.958,18 Eur, ktorý mal byť splácaný v mesačných v mesačných splátkach vo výške 128,79 Eur k 20. dňu v mesiaci. Žalobca si uplatňuje splátky splatné od 20.3.2010 do 20.3.2015 v počte 61 a v celkovej výške 7.856,19 Eur. Splátky pôvodne splatné od 20.3.2013 do 20.3.2015 sa stali splatnými dňa 25.3.2013, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Žalobca si uplatňuje zákonné úroky z omeškania od splatnosti jednotlivých splátok a pri splátkach, pri ktorých bola vyhlásená mimoriadna splatnosť, si uplatňuje zákonné úroky z omeškania od 25.3.2013. Žalobca žiadal súd, aby tento platobným rozkazom zaviazal žalovaných k úhrade sumy 7.856,19 Eur spolu s úrokom z omeškania za obdobie od 21.3.2010 do 25.3.2013 vo výške 629,61 Eur a ročný úrok z omeškania 8,75% zo sumy 7.856,19 Eur od 26.3.2013 do zaplatenia. Žalobca si uplatnil náhradu trov konania. Súd vydal dňa 27.3.2014 platobný rozkaz (č.k. 31Ro/445/2014-30), ktorým vyhovel návrhu žalobcu. Platobný rozkaz bol doručený žalovaným. Voči platobnému rozkazu podal žalovaný 2/ v právnom zastúpení odpor doručený súdu 25.6.2014.

2. Žalovaný 2/ uviedol, že zmluva o úvere nespĺňa náležitosti v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy, konkrétne absentuje RPMN (§ 4 ods. 2, písm. g). Žalovaný 2/ tiež namieta výšku splátok, ktoré mal žalovaný 1/ uhradiť. Splátky, ktoré mali byť podľa zmluvy vo výške 83,68 Eur boli hradené vo výške 128,79 Eur a 1,66 Eur ako poplatok za správu úveru. Pri podpise uhradil žalovaný 1/ 199,16 Eur ako poplatok za poskytnutie úveru, ktorý bol podľa žalovaného 2/ neoprávnené účtovaný

a mal by byť započítaný na splátky. Z uvedeného dôvodu teda postupca postúpil viac práv na žalobcu ako mal on sám. Žalovaný 2/ uvádza, že žalobca si uplatňuje splátky počnúc 20.3.2010, pritom už z prílohy č. 1 k zmluve o úvere vyplýva, že posledná splátka bola hradená 20.10.2011 vo výške 250 Eur. Žalovaný 2/ má za to, že zmluva o úvere by sa mala primárne spravovať ustanoveniami Občianskeho zákonníka (§ 52 až 54). Žalobca považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku čl. 7.6 VOP, v zmysle ktorého je banka oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru ak nastane prípad porušenia zmluvy. Tento krok urobil až žalobca, podľa žalovaného neoprávnené. Žalovaný 2/ uvádza, že VOP ani neboli poskytnuté žalovaným pred podpisom zmluvy. VOP nie sú podpísané zo strany žalovaných, postupca nevysvetlil žalovaným obsah ustanovení jednak zmluvy o úvere aj dohody o ručení, v zmysle ktorých mali žalovaní prehlásiť, že sú oboznámení s VOP, pritom neboli. V prípade, že súd uzná nárok, resp. jeho časť, žalovaný 2/ požiadal o umožnenie splátok vzhľadom na obmedzené príjmy.

3. Podaním doručeným súdu dňa 20.10.2014 oznámil vstup do konania vedľajší účastník - Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov. Na pojednávaní dňa 3.11.2014 sa zúčastnil žalovaný 2/ a jeho právny zástupca a žalobca. Žalovaný 1/ nemal vykázané doručenie predvolania na pojednávanie. PZ žalovaného 2/ uviedol, že žalovaný 1/ je zrejme vo výkone trestu. Prítomní na pojednávaní nemali námietky voči vstupu vedľajšieho účastníka do konania. Žalobca sa zaviazal predložiť súdu VOP, ktoré boli aktuálne v čase podpisu zmluvy o úvere a platobnú históriu žalovaných. Vedľajší účastník sa k meritu veci vyjadril podaním zo dňa 23.1.2015, ktorý o.i. vzniesol námietku premlčania. Podaním zo dňa 21.1.2015, doručeným súdu 23.1.2015 žalobca doručil súdu rozpis pohľadávky, ktorú si v konaní uplatňuje (č.l. 92 až 95), platobnú históriu žalovaných (č.l. 103 až 105) a VOP ku dňu podpisu zmluvy o úvere. Žalobca sa vyjadril k námietke premlčania vedľajšieho účastníka tak, že tento nie je vecne legitimovaný k takejto námietke. Zároveň poukázal na to, že 4-ročná premlčacia doba (§ 397 ObchZ) v danom prípade začala plynúť dňom 25.3.2013, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť. Žalobca zároveň poukázal na § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., v zmysle ktorého má za to, že je možné postúpiť aj nezospatnenú pohľadávku. Žalobca zároveň doručil súdu výzvu postupcu adresovanú žalovanému 1/ podľa predmetného ustanovenia zákona o bankách. Žalobca podaním doručeným súdu 16.4.2015 namietal prípustnosť vedľajšieho účastníctva v konaní z dôvodu nepreukázania súhlasu žalovaných s jeho vstupom do konania. Dňa 25.8.2015 bol uskutočnený výsluch žalovaného 1/ v ÚVTOS Hrnčiarovce. Pohľadávku žalobcu uznal s tým, že ohľadne splatenia sa so žalobcom dohodli na splátkovom kalendári, ale následne bol vo výkone trestu a záväzok neplnil. Žalovaný 1/ vyjadril súhlas so vstupom vedľajšieho účastníka do konania. Súd uznesením č.k. 5C/279/2014-142 (ppl. 3.11.2015) pripustil Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov ako vedľajšieho účastníka do konania. Na žiadosť súdu, aby Slovenská sporiteľňa, a.s. oznámila súdu kedy došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru zo zmluvy o úvere, táto uviedla, že všetku dokumentáciu z titulu predmetného úveru odovzdala žalobcovi v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd uložil poriadkovú pokutu banke Slovenská Sporiteľňa, a.s. nakoľko si táto podľa súdu nespĺnila povinnosť jej uloženú. Odvolací súd zrušil predmetné uznesenie s tým, že preukázanie sporných skutočností je predovšetkým na účastníkoch/stranách konania. Odvolací súd upozornil na dátum kedy mal vyhlásiť mimoriadnu splatnosť žalobca - 25.3.2013 a dátum, ktorý je uvedený v prílohe č. 1 zmluvy o úvere - 20.3.2015.

4. Na pojednávaní dňa 11.9.2017 boli prítomní právny zástupca žalobcu, žalovaný 2/ a jeho právny zástupca. Žalovaný 1/ mal riadne vykázané doručenie predvolania na pojednávanie. Súd nepredvolal vedľajšieho účastníka, nakoľko jeho účastníctvo zaniklo ex lege od 1.7.2016, a to nadobudnutím účinnosti zákona č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Vedľajší účastník podľa § 93 ods. 1 OSP sa automaticky netransformoval na intervenienta podľa § 81 CSP. Pre vstup intervenienta do konania podľa ustanovení CSP bol potrebný úkon v zmysle § 82 ods. 1 CSP, ktorý zo spisu nevyplyva. Na pojednávaní súd vec predbežne posúdil tak, že bude skúmať splnenie podmienok v § 92 ods. 8 zákona o bankách, ďalej aby sa žalobca vyjadril k skutočnostiam, ktoré namietal žalovaný 2/ v odpore proti platobnému rozkazu. Žalovaný 2/ bol ochotný dohodnúť sa na splatení časti požadovaného nároku s tým, že žalobca ustúpi ohľadne nároku, ktoré predstavuje 12 splátok (1.545,48 Eur). Žalobca s takýmto urovnaním nesúhlasil. Právny zástupca žalobcu predniesol svoju žalobu v súlade s písomným podaním a nad rámec uviedol, že pokiaľ ide o aktívnu leg. žalobcu, poukazuje na postúpenie pohľadávok, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu žalobcu bez toho, aby súd skúmal ako prejudiciálnu otázku existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Žalobca ďalej poukázal na bod 19.16 VOP, kde sa žalobca spolu so žalovanými dohodli na tom, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky. Predmetné ustanovenie VOP si zmluvné strany dohodli odlišne ako to upravuje § 92 ods. 8 zákona o bankách a túto odlišnú úpravu mu umožňuje § 89 ods. 1 zákona o bankách, kde sa uvádza,

že banka si so svojim klientom môže zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje. Právny zástupca žalobcu poukázal na súdnu prax, z ktorej má vyplývať, že § 92 ods. 8 zákona o bankách sa dotýka prelomenia bankového tajomstva. Ďalej poukázal na § 4 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch, kde sa uvádza, že veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. V danom prípade zákonodarca poznámkou pod čiarou ako osobitný predpis uviedol občiansky zákonník, konkrétne § 524 a neuviedol § 92 od. 8 zákona o bankách. V danom prípade bol úver poskytnutý účelovo, a to na rekonštrukciu rodinného domu, teda v danom prípade, je žalobca toho názoru, že v zmysle § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch je tento úver vylúčený spod úpravy tohto zákona, a preto je v danom prípade námietka absencie RPMN v zmluve irelevantná, a teda nemôže spôsobovať bezúčelnosť a bezpoplatkovosť daného úveru. V súvislosti s tým zároveň poukázal na to, že v zmluve je uvedená výška splátky, výška úrokovej sadzby, splatnosť prvej splátky, ako aj konečná splatnosť úveru, a teda žalovaný v danom prípade je dostatočne informovaný o celkových nákladoch predmetného úveru. Pokiaľ ide o špecifikáciu žalobného návrhu, spolu s podaním zo dňa 21.1.2015 bola predložená platobná história úveru s tým, že na prvej strane sú uvedené aj všetky úhrady žalovaných uvedených v celkovej výške 7.483,94 Eur. Právny zástupca žalobcu predložil súdu rozhodnutia krajských súdov (Krajský súd v Prešove sp. zn. 9Co/20/2016 zo dňa 2.5.2017, Krajský súd v Bratislave, sp. zn. 8Co/163/2015 zo dňa 29.5.2015, Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/73/2016 zo dňa 25.1.2017), ktoré pojednávajú o možnosti postúpenia nesplátných pohľadávok a o význame úpravy v § 92 ods. 8 zákona o bankách. Mimoriadnu splatnosť vyhlásil až žalobca, a to na základe podania zo dňa 5.2.2013 s tým, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti došlo ku dňu 25.3.2013. V zmysle § 53 ods. 9 a 565 občianskeho zákonníka nesporne vyplýva, že neplnených splátkach vzniká veriteľovi právo na zosplatenie celého dlhu len do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Ak veriteľ svoje oprávnenie nevyužije, plynie premlčacia doba pre každú splátku samostatne. Ohľadom posúdenia otázky premlčania jednotlivých splátok žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/100/2017 zo dňa 30.3.2017).

5. Žalovaný 2/ sa vyjadril k skutočnostiam uvádzaným žalobcom podaním zo dňa 28.9.2017. Uviedol, že žalobca nemal oprávnenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti a banka mohla účinne postúpiť len splatné pohľadávky, nie „živý úver“. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/177/2014 zo dňa 24.2.2015, sp. zn. 4Co/145/2014 zo dňa 11.3.2015, sp. zn. 13Co/204/2016. Podmienkou postúpenia teda je, že musí ísť už o splatnú časť pohľadávky, druhou podmienkou je, že musí byť dlžník s touto časťou v omeškaní aspoň 90 kalendárnych dní po písomnej výzve banky na jej úhradu a treťou podmienkou je, že k postúpeniu môže dôjsť až po uvedenej písomnej výzve banky dlžníkovi. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by Slovenská sporiteľňa, a. s. zosplatenila celý dlh, naopak, vyplýva z neho, že toto mal urobiť až žalobca (podľa jeho názoru). Rovnako, z doposiaľ zabezpečených dôkazov nevyplýva, že by mala Slovenská sporiteľňa, a.s. pred postúpením pohľadávky vyzvať žalovaných písomnou výzvou k úhrade už splatnej časti svojej pohľadávky. Žalovaný 2/ si nie je vedomý akejkoľvek výzvy zo strany Slovenskej sporiteľne, a.s. K námietke žalobcu, že na daný prípad sa nevzťahuje zákon o spotrebiteľských úveroch uviedol, že jemu bolo uvádzané, že má ísť o spotrebný úver bezúčelový, z ktorého mal žalovaný 1/ financovať kúpu auta. Navyše, výnimka sa zrejme týka hypotekárnych úverov, čo vyplýva aj zo zákona č. 129/2010 Z.z., ktorým nahradil zákon 258/2001 Z.z., a teda zmluva o úvere vzhľadom na absenciu náležitostí podľa zákona č. 258/2001 Z.z. sa považuje za bezúčelnú a bez poplatkov. Žalovaný ďalej uvádza, že v takom prípade, pokiaľ by bol žalobca aktívne vecne legitimovaný, čo nie je, by mal žalobca nárok na vrátenie sumy úveru 9.958,18 Eur. Žalovaný 1/ uhradil z titulu úveru sumu 7.483,94 Eur. Pokiaľ by mohla banka účinne postúpiť len splatné splátky, tak by si mohla nárokovať na splátky splatné do 13.12.2012, teda mala by nárok iba na splátku poslednú splatnú pred postúpením, t.j. splátku zo dňa 20.11.2012. Pokiaľ teda žalovaný uhradil všetky splátky najmenej do 20.11.2012, žalobcovi v takom prípade nesvedčí žiaden právny titul. Vyjadril nesúhlas s tvrdením ohľadne výkladu § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré má pojednávať o prelomení bankového tajomstva. Čl. 19.12 VOP považuje žalovaný 2/ za neprijateľnú zmluvnú podmienku a banka si v danom prípade nemohla upraviť pravidlá inak. K absentujúcej poznámke pod čiarou k § 4 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch ohľadne § 92 ods. 8 zákona o bankách uviedol, že zákon odkazoval na všeobecnú úpravu, pričom zákon o bankách sa vzťahuje na postúpenie v prípade postupcu v postavení banky. Žalovaný 2/ sa vyjadril k § 92 ods. 8 zákona o bankách tak, že práve z textu zákona priamo vyplýva, že banka môže postúpiť len splatnú pohľadávku. Zákon výslovne hovorí, že ak je klient v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku, môže banka postúpiť pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku, pričom má teda zákon na mysli tomu záväzku, s ktorým je klient v omeškaní. Žalovaný 2/ ďalej poukázal na nesplnenie podmienky v § 53 ods. 9 občianskeho

zákonníka. Tiež poukázal na to, že žalovaní sa nemali možnosť oboznámiť s VOP pred podpisom zmluvy o úvere; poukázal na § 53 ods. 4 písm. l) občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa za neprijateľnú podmienku uvedenú v spotrebiteľskej zmluve považujú aj také ustanovenia zmluvy, ktoré obmedzujú prístup spotrebiteľa k dôkazom, alebo ukladajú spotrebiteľovi povinnosti niesť dôkazné bremeno, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, mala niesť iná zmluvná strana. Žalovaný 2/ žiadal žalobu zamietnuť a uplatnil si náhradu trov konania. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/177/2014 zo dňa 24.2.2015, sp. zn. 4Co/145/2014 zo dňa 11.3.2015, sp. zn. 12Co/157/2015 zo dňa 1.6.2016, sp. zn. 5Co/151/2016 zo dňa 23.8.2016, sp. zn. 17Co/48/2016 zo dňa 16.6.2016, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/58/2016 zo dňa 21.3.2016, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/271/2016 zo dňa 29.3.2017, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/540/2014 zo dňa 14.8.2014, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/26/2016 zo dňa 16.3.2016.

6. Žalobca sa vyjadril k skutočnostiam uvádzaným žalovaným 2/ podaním doručeným súdu dňa 27.10.2017. Žalobca uviedol, že súdu bolo predložené oznámenie banky adresované žalovaným vrátane podacích hárkov. Poukazuje na tým preukázanú aktívnu legitimitáciu bez ďalšieho (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 210/01 zo dňa 11.6.2003, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/387/2015 zo dňa 4.5.2016, uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.11.2015 sp. zn. 8Co/564/2015, uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.6.2014 sp. zn. 9Co/133/2013. K § 92 ods. 8 zákona o bankách zotrval žalobca na svojom stanovisku a poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 2.5.2017 sp. zn. 9Co/20/2016. Podľa žalobcu, norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 zákona o bankách nezakladá občianskoprávnú povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, ale administratívnu zodpovednosť postihnuteľnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 zákona o bankách. Nedoručením výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách, a teda nemôže byť s tým spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. V súlade s prílohou č. I k zmluve o postúpení pohľadávok boli žalovaní ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1209 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaných so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Vzhľadom k dikcii § 92 ods. 8 zákona o bankách, s poukazom na to, že omeškanie žalovaných trvalo nepochybne viac ako rok zastáva žalobca názor, že právny predchodca žalobcu by konal v súlade s uvedeným ustanovením aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovaným nezasielal. Poukázal v tomto smere uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.3.2016, sp. zn. 12Co/223 /2015. Žalobca poukázal na výzvu zo dňa 25.11.2008 zo strany banky vo vzťahu k splneniu povinnosti z § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca trvá ďalej na tom, že banka môže postúpiť peňažný záväzok ako celok vrátane jeho príslušenstva. Poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/511/2015 zo dňa 9.12.2015, rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.5. 2015 sp. zn. 8Co/163/2015, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo dňa 4.11.2015 sp. zn. 7Co /540/2015. Ďalej, žalovaný dal súhlas s postúpením pohľadávky zo zmluvy o úvere podľa čl. 19.16 VOP s odkazom na § 89 ods. 1 zákona o bankách (uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/2 /2016 zo dňa 2.5.2017). K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru žalobcom uviedol, že základným právom veriteľa je v zmysle § 488 občianskeho zákonníka právo na plnenie od dlžníka záväzkového vzťahu. Spolu s postúpenou pohľadávkou prešli na žalobcu všetky práva s touto pohľadávkou spojené, teda aj právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Žalobca zotráva v názore, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru postupom nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. Rovnako zotrval v názore, že na daný prípad sa nevzťahuje zákon o spotrebiteľských úveroch, nakoľko úver bol účelový na rekonštrukciu rodinného domu a tento predstavuje výnimku podľa § 1 ods. 2, písm. a) zákona. Žalobca zbral žalobu z časti späť, a to v sume 1.545,48 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 345,17 EUR a 8,75% ročne zo sumy 1.545,48 EUR od 26.03.2013 do zaplatenia. Žalobca v podaní doručenom súdu dňa 2.11.2017 špecifikoval žalobný návrh tak, že požaduje od žalovaných zaplatenie neuhradených a nepremiovaných splátok ku dňu podania žaloby, t.j. 49 splátok splatných od 20.3.2011 do 20.3.2015 v celkovej sume 6.310,71 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške zo splátok za obdobie od 21.03.2011 do 25.03.2013 vo výške 284,44 EUR 8,75% ročne zo sumy 6.310,71 EUR od 26.03.2013 do zaplatenia. Na pojednávaní dňa 2.11.2017 žalovaní súhlasili s čiastočným späťvzatím špecifikovaným vyššie. Právny zástupca uviedol, že v čase postúpenia pohľadávky bol účinný zákon č. 258/2001 Z.z., a teda sa nevyžadovalo povolenie NBS na postúpenie pohľadávky v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré je upravené v § 17 v spojitosti s § 20, a teda nemôže byť na ťarchu žalobcu, že týmto povolením v čase povolenia pohľadávky nedisponoval, nakoľko to zákon nevyžadoval. V súčasnosti žalobca predmetným povolením NBS disponuje v súlade s platnou legislatívou. Obsahom zmluvy o úvere nebola povinnosť žalovaných po poskytnutí fin. prostriedkov preukázať, resp. zdokladovať využitie

týchto prostriedkov, a teda smerodajný je účel úveru uvedený v zmluve, teda rekonštrukcia rod. domu a vzhľadom na uvedené je bezvýhradne predmetná zmluva vyňatá spod zákona o spotrebiteľských úveroch. Na pojednávaní bol uskutočnený výsluch žalovaného 1/, z ktorého vyplýva, že mu nebola doručená výzva banky pred postúpením pohľadávky, predmetný úver nebol účelovo viazaný, nebol pred podpisom zmluvy o úvere oboznámený s VOP, nikto mu nevysvetlil ustanovenia VOP a tieto mu neboli odovzdané, od podpisu zmluvy o úvere zmenil adresu pobytu raz a túto skutočnosť neoznámil banke. Na pojednávaní bol uskutočnený výsluch žalovaného 2/, z ktorého vyplýva, že mu nebola doručená výzva banky pred postúpením pohľadávky, predmetný úver nebol účelovo viazaný, nebol pred podpisom zmluvy o úvere oboznámený s VOP, nikto mu nevysvetlil ustanovenia VOP a tieto mu neboli odovzdané, od podpisu zmluvy o úvere zmenil adresu pobytu raz a poštárka vedela kam má doručovať na novú adresu. V záverečnom vyjadrení právny zástupca žalovaného 2/ nad rámec už uvedeného doplnil, že v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, resp. o jej splnenie, kedy postúpená pohľadávka nie je ešte uhradená, je však súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti (ex officio) ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ak vyjdú v konaní najavo. Poukázal na súdnu prax, z ktorej vyplýva, že dlžník je oprávnený domáhať sa skúmania platnosti postúpenia, ak zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá v rozpore so zákonom, kedy nie je rozhodujúce, či mu postúpenie oznámil postupca alebo preukázal postupník. Konštatoval, že pokiaľ ide o výzvu Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 25.11.2008, žiadna takáto výzva žalovaným doručená nebola.

7. Žalobca sa bránil tým, že žalovaný 1/ zmenil adresu trvalého pobytu, čo banke neoznámil, na druhej strane mu to však zmluva o splátkovom úvere zo dňa 29.3.2005 neprikazovala. Pokiaľ by aj bola nejaká takáto povinnosť uvedená vo VOP, tieto pre žalovaných záväzné neboli. Pokiaľ si banka vedela zistiť adresu žalovaných v čase, keď im posielala oznámenie o postúpení pohľadávky, mohla si ju zistiť aj v čase zaslania výzvy. Keby aj k doručeniu výzvy došlo (čo sa nestalo), tak mohlo dôjsť len k postúpeniu sumy, ktorá bola uvedená vo výzve, t.j. 975,74 Eur. Výzva má byť zo dňa 25.11.2008 a k postúpeniu došlo zmluvou o postúpení zo dňa 13.12.2012, t.j. viac ako 4 roky na to, čiže aj tak by nemohlo ísť o relevantnú výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podacie hárky predložené žalobcom len preukazujú, že žalobca zasielal obom žalovaným zosplatnenie úveru (vyplýva to z textu), netýkajú sa doručovania iných písomností. Ohľadne bezúčelnosti úveru, a teda aplikácie zákona č. 258/2001 Z.z. na daný vzťah, poukázal na text samotného oznámenia o postúpení pohľadávky, ktoré žalobca predložil, z ktorého vyplýva, že postúpená pohľadávka mala vychádzať zo „Spotrebného úveru na Čokoľvek (kód 41A)“, číslo zmluvy XXXXXXXXXX. Právny zástupca žalobcu vo svojom vyjadrení doručenom súdu dňa 21.11.2017 poukázal na čl. 10.3 a 10.5 VOP, v zmysle ktorých je klient povinný bezodkladne banke oznámiť zmenu údajov; banka doručuje písomnosti vo forme obvyčajnej poštovej zásielky; je tam upravená fikcia doručenia. Žalovaní zmenu svojej adresy postupcovi v zmysle vyššie citovaného neoznámili, teda výpoveď žalovaných ohľadom nedoručenia výzvy na úhradu pred postúpením pohľadávky je irelevantná a žalobca žiada, aby okresný súd na ne neprihliadal. Žalobca však zdôraznil, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok. Nakoľko strany nemali ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, súd na pojednávaní dňa 7.12.2017 ukončil dokazovanie a dňa 14.12.2017 vyhlásil rozsudok tak ako je uvedené vo výrokovvej časti rozsudku.

8. Súd sa oboznámil s dôkazmi, najmä: zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 29.3.2005, dohoda o ručení zo dňa 29.3.2005, Všeobecné obchodné podmienky banky Slovenská sporiteľňa, a.s. k 1.9.2004, oznámenia o postúpení pohľadávky zo strany Slovenská sporiteľňa, a.s. zo dňa 18.12.2012 adresované žalovaným, zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 13.12.2012 vrátane prílohy č. 1, pokusy o zmier adresované žalovaným zo dňa 13.2.2014, platobná história žalovaných (č.l. 103 až 105), výzva postupcu adresovaná žalovanému 1/ pred postúpením pohľadávky zo dňa 25.11.2008 (č.l. 120), výzvy a oznámenia o zosplatnení adresované žalovaným zo dňa 5.2.2013, vrátane podacích hárkov.

9. Súd na vec aplikoval najmä nasledovné právne normy: § 497 a nasl., § 303 a nasl., zákona č. 513/1991 Zb., Obchodný zákonník v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ObchZ.“), § 39, § 524 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „OZ“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení v čase postúpenia pohľadávky (ďalej len „ZoB“).

10. Súd má na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že právny predchodca žalobcu („PPŽ“) v postavení banky poskytol žalovanému 1/ úver na základe zmluvy o úvere zo dňa 29.3.2015 vo výške

9.958,18 Eur (300.000 SKK), ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach vo výške 128,79 Eur k 20. dňu v mesiaci (úroková sadzba 9,10% p.a.). Na daný vzťah je potrebné aplikovať § 497 a nasl. ObchZ. Avšak, aj v danom prípade je nepochybné, vzhľadom na ustálenú rozhodovaciu prax, že na vzťah medzi PPŽ, žalobcom a žalovanými je potrebné prednostne aplikovať právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. V zmluve o úvere je uvedený účel úveru „rekonštrukcia rodinného domu“. Z uvedeného dôvodu má žalobca za to, že na daný prípad sa nevzťahuje zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“), účinný v čase uzavretia zmluvy o úvere vzhľadom na výnimku v § 1 ods. 2, písm. a) ZoSÚ: „Zákon sa nevzťahuje na .. dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu,..“. Žalovaní mali za to, že úver mal byť bezúčelový, ktorý mal byť žalovaným 1/ použitý na financovanie kúpy vozidla. Vychádzajúc z uvedených zhodných tvrdení žalovaných, berúc tiež do úvahy, že sám žalobca v žalobe uviedol, že zmluva o úvere spĺňa všetky náležitosti zmluvy podľa ZoSÚ (teda aj žalobca bol zrejme toho názoru v čase kedy podával žalobu, že uvedený zákon sa aplikuje na úverový vzťah) a berúc do úvahy prílohu 1 zmluvy o postúpení pohľadávok a oznámenia o postúpení pohľadávok, v ktorých je uvedená špecifikácia úveru „Spotrebný úver na Čokoľvek“, súd má za to, že v danom prípade sa jednalo o úver bezúčelový a na tento prípad je potrebné aplikovať ustanovenia ZoSÚ. Toho istého dňa ako bola uzatvorená zmluva o úvere uzatvoril PPŽ dohodu o ručení za záväzok žalovaného 1/ so žalovaným 2/. Zmluvou zo dňa 13.12.2012 PPŽ postúpil pohľadávku zo zmluvy na žalobcu. Podľa § 92 ods. 8 ZoB: „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.“. Žalovaní v konaní tvrdili, že im nebola doručená výzva banky pred postúpením predmetnej pohľadávky. Žalobca sa bránil tým, že žalovaní zmenili adresu pobytu, a túto skutočnosť neoznámili banke. Avšak žalobca nepreukázal doručovanie výzvy ani na adresu, ktorá bola banke známa. Žalobca doručil súdu jednak výzvu banky zo dňa 25.11.2008 adresovanú žalovanému 1/ ako aj oznámenia PPŽ adresované žalovaným o postúpení pohľadávok zo zmluvy o úvere, avšak ani v jednom prípade súd nemá za preukázané doručenie jednak výzvy a ani predmetného oznámenia žalovaným. Z podacích hárkov predložených žalobcom vyplýva doručovanie zásielok žalobcu ohľadne „zosplatnenia“. Výzva banky, ktorá mala byť doručená žalovanému 1/ je z obdobia spred 4 rokov pred postúpením a v texte je uvedená informácia, ktorá by s ohľadom na následné postúpenie mohla byť vyhodnotená ako klamlivá, resp. zavádzajúca, t.j. upozornenie banky, že v prípade, že nesplní dlžník svoj dlh, tak banka pristúpi k zvereniu vymáhania predmetnej pohľadávky tretej osobe formou mandátnej správy. Žalobca sa odvoláva na bod 19.16 VOP, v zmysle ktorého je banka oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky na tretiu osobu bez súhlasu klienta, ale na druhej strane klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky. Žalobca poukázal na § 89 ods. 1 ZoB, kde sa uvádza, že banka si s klientom môže zmluvne upraviť práva a povinnosti odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Táto úprava však nebola ani účinná v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok. Žalovaní navyše tvrdia, že neboli oboznámení so znením VOP, a tieto im neboli predložené, ani vysvetlené. Nakoľko žalobca nepredložil znenie VOP podpísané žalovanými, resp. v zmluve nie je uvedené, kde sa môžu žalovaní oboznámiť s aktuálnym znením VOP, existuje naozaj pochybnosť o tom, že tieto tvorili súčasť zmluvy o úvere. Súd má teda za to, že PPŽ postúpil pohľadávku zo zmluvy na žalobcu v rozpore s § 92 ods. 8 ZoB, preto je postúpenie pohľadávky neplatné, a teda žalobca nie je v konaní aktívne vecne legitimovaný.

11. K jednotlivým námietkam žalobcu súd poukazuje na ustálenú súdnu prax:

ZoB upravuje vzťahy súvisiace s podnikaním bánk na území Slovenskej republiky s cieľom bezpečného fungovania bankového systému (§ 1). V ustanovení § 2 ods. 1 tento zákon definuje banku ako právnickú

osobu so sídlom na území Slovenskej republiky založenú ako akciovú spoločnosť, ktorá má bankové povolenie (je osobitnou úverovou inštitúciou). Ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB preto obsahuje osobitnú úpravu postúpenia pohľadávky, písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, avšak predmetom postúpenia môže byť peňažný záväzok klienta voči banke, s ktorým je nepretržite v omeškaní po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom sa tiež vyžaduje existencia písomnej výzvy na úhradu peňažného záväzku adresovaná klientovi. Špeciálna úprava postúpenia pohľadávky vychádza z osobitného postavenia bánk, ktoré disponujú bankovým povolením. Keďže cieľom ZoB je právna úprava pri zabezpečení fungovania celkového bankového systému, bolo žiaduce stanoviť pevné pravidlá pri postupovaní pohľadávok bánk na iné subjekty, ktoré nie sú bankami, aby nedošlo k obchádzaniu ZoB (napr. s postúpením nespliatných pohľadávok bánk súvisí ich ďalšia správa, pritom poskytovanie úveru bánk a ich správa je špecifickou osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou). Ustanovením § 92 ods. 8 ZoB zákonodarca sledoval sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu... Zákonom stanovené podmienky postúpenia, akými sú postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, aspoň 90-dňová lehota trvania omeškania, umožňujúce postúpiť bankovú pohľadávku iba na vybrané subjekty, nepodporujú záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva. Striktné podmienky postúpenia pohľadávky vo svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a neumožňujú odklon od pravidiel cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa (uvedené už odznelo v rozhodnutiach Krajského súdu v Prešove). Bolo by v rozpore s účelom zákona o bankách a viedlo by k neúnosnému právnemu stavu, ak by banky postupovali „živý“ úver na akýkoľvek subjekt, ktorého činnosť nespadá v zmysle zákona o bankách pod dohľad Národnej banky Slovenska [abstrahované z rozsudku KS TT sp. zn. 10Co/187/2016 zo dňa 26.4.2017; pozri aj rozsudok KS TT sp. zn. 25Co/443/2015 zo dňa 8.6.2016, rozsudok KS TT sp. zn. 24Co/716/2015 zo dňa 8.6.2016, rozsudok KS TT sp. zn. 9Co/56/2016 <<http://merit.slv.cz/9Co/56/2016>> zo dňa 30.5.2017]. Obdobné závery vyplývajú aj z rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/363/2016 zo dňa 27.4.2017: „Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má súd povinnosť prihliadať ex offio. V danom prípade, keďže právnym predchodcom žalobcu bola banka, bolo správne, že súd prvej inštancie zisťoval, či boli pri postúpení pohľadávky na žalobcu dodržané podmienky ustanovené zákonom o bankách, teda, či postúpenie pohľadávky bolo platné. V prejednávanej veci súd prvej inštancie aplikoval a interpretoval ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách správne. Správne vyvodil, že postup právneho predchodcu žalobcu - banky pred postúpením pohľadávky na pôvodného žalobcu nebol v súlade s citovaným ustanovením...K tvrdeniu žalobcu, že omeškanie žalovaného trvalo viac ako rok a v takom prípade by jeho právny predchodca konal v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách, aj keby písomnú výzvu žalovanému nezasielal, odvolací súd uvádza, že z citovaného ustanovenia takýto záver nemožno vyvodiť. Dôvetok v znení "to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok" je pripojený k druhej vete citovaného ustanovenia (za bodkočiarkou), teda zjavne sa vzťahuje len na túto druhú vetu - jej časť pred bodkočiarkou. Podľa tohto ustanovenia banka nemôže postúpiť pohľadávku inej osobe bez súhlasu klienta, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva (t.j. že banka nemôže postúpiť pohľadávku, ak klient už uhradil omeškaný peňažný záväzok) neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok (zákonodarca tu rozlišuje medzi pohľadávkou a omeškaným peňažným záväzkom). Ak by časť druhej vety začínajúca sa slovami "to neplatí, ak ..." mala predstavovať výnimku aj z prvej vety, muselo by to v nej byť výslovne vyjadrené, resp. by legislatívno-technicky musela tvoriť samostatný odsek s výslovným uvedením, ku ktorým ustanoveniam sa (táto výnimka) vzťahuje.“.

12. Aktívnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej existencie tvrdeného práva na strane žalobcu alebo pasívnej existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného je imanentnou súčasťou súdneho konania [viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009]. Žalobca teda neunesol dôkazné bremeno, že žalovaní boli písomne vyzvaní na splnenie svojho záväzku z predmetnej zmluvy o úvere pred postúpením pohľadávky. Preto žalobca nespĺnil zákonom stanovené predpoklady pre postúpenie

bankovej cesie, ktoré mali byť v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB naplnené pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky, postúpenie pohľadávok zo zmluvy o úvere je teda absolútne neplatné pre rozpor so zákonom (§39 OZ), a teda žalobca nie je v konaní aktívne vecne legitimovaný. Súd preto žalobu zamietol v celom rozsahu.

13. Žalobca zobral žalobu v časti späť a súd v tejto časti konanie zastavil (§ 145 ods. 2 CSP). Zastavenie konania v predmetnej časti je potrebné prisúdiť zavineniu žalobcu. Súd priznal náhradu trov konania vo vzťahu k časti konania vo výsledku vo výroku I. podľa § 256 ods. 1 CSP a vo vzťahu k časti konania vo výsledku vo výroku II. podľa § 255 ods. 1 CSP žalovanému 2/. Súd žalovanému 1/ nepriznal náhradu trov konania, nakoľko tento si ani náhradu trov konania neuplatnil a zo spisu ani žiadne trovy žalovaného 1/ nevyplývajú.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Podanie treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).